

ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze

Ročník VII

číslo 2

únor 2002

Pochod pro život začne 23. března 2002 ve 12:30 modlitbou sv. růžence
v Chrámu Matky Boží před Týnem v Praze.

POTRAT
VŠECHNO ZMĚNÍ

Z OBSAHU:

Zdislavský cyklus
v České Lípě

STRANA 5

Tříkrálová sbírka

STRANA 6-7

Rozhovor
s P. Rudolfem
Repkou
z Bohosudova

STRANY 8-9

Z centrer –
zajímavosti a
pozdávanky

STRANY 10-11

Jakou cenu mají
známky, které
sbíráme pro misie

STRANA 12

Pochod pro život začne 23. března 2002
ve 12.30 modlitbou svatého růžence
v chrámu Matky Boží před Týnem v Praze

© 2000 Life Issues Institute

Hnutí Pro život ČR
potrat.prolife.cz

www.qwert.cz/zdislava

Novinky z nakladatelství Nové město

Chiara Lubichová
KAŽDÝ OKAMŽIK JE DAR

Ráj je dům, který se staví dnes, ale obývá se na věčnosti...

Dnes si mnozí lidé sami určují svůj vlastní životní program, ale ten bývá často povrchní anebo plánovaný jen podle lidských měřítek. Je však třeba si v životě plánovat nikoli plnění své vlastní vůle, ale vůle Boží, a tak činit ze svého života podivuhodné božské dobrodružství...

*z italského originálu přeložil Jiří Kratochvíl
brožovaná, 120 stran, cena 155 Kč*

Miloslav Fiala
MYŠLENKY VŠEDNÍ I SVÁTEČNÍ, 2. díl
edice Myšlenky na každý den

Kniha vydaná ve spolupráci s Českým rozhlasem představuje nejnovější pořady Křesťanského magazínu z pera P. Miloslava Fialy. Druhý díl úspěšně publikace.

brož. s ilustračními fotografiemi, 144 stran, cena 95 Kč

Luigi Giussani
NÁBOŽENSKÝ SMYSL
Otevřít se nekonečnu...

Italský kněz a pedagog s erudicí vzdělance a s metodikou zkušeného učitele předkládá moderní apologii křesťanské víry v tom pravém významu slova.

Náboženský smysl – jak autor dokládá hlubokými a velmi jasnými úvahami – se projevuje v elementární zkušenosti každého člověka, tam, kde si lidské „já“ klade základní otázky o smyslu života, reality a všeho, co se děje.

Jsmo vybízeni k novému pohledu, k potvrzení tajemství jakožto skutečnosti existující mimo naše poznávací schopnosti. „Člověk se nemůže vyhnout volbě“, tvrdí Giussani, „budťo je otrokem lidí, nebo subjektem závislým na Bohu“.

*z italského originálu přeložil Vítězslav Pavlík
brožovaná kniha s přebalem, 224 stran, cena 185 Kč*

Objednávejte na adrese:

nakladatelství Nové město - Praha, Londýnská 44,
120 00 Praha 2, tel./fax: 02/22 52 14 42, tel. 22 51 40 30
e-mail: redakce@novemesto.cz; www.novemesto.cz

Zprávy z Arcibiskupského semináře

Bratři a sestry v Kristu,

každý okamžik je pro nás všechny darem Božím, který máme naplnit radostným plněním Otcovy vůle a tak se stávat svatými i ve „všedním“ dnu. Pro nás, bohoslovce, je pak tato doba denním řádem úměrně rozdělena mezi modlitbu, studium a odpočinek. A protože ve zkouškovém období bylo učení a opakování přeci jen ve větší míře než obvykle, nastaly všem alumnům vytoužené pololetní prázdniny, během kterých obnoví své síly do druhé poloviny akademického roku.

První až čtvrtý ročník se opět shledá 17. února, tedy na první neděli postní a následující den zahájí druhý semestr na fakultě. Opět se naplno rozběhne denní řád, jenž bude mírně upraven pro dobu postní. O pátých navštívíme některé pražské kostely, kde se většinou zúčastníme pobožnosti křížové cesty a slavení Eucharistie. Pátý ročník se vrátí až 24. února, a to ne proto, že by měl o týden delší prázdniny, nýbrž proto, že první postní týden bude trávit na pastorační praxi ve farnostech. Toto novum ve formaci je zavedeno proto, aby kandidáti kněžství byli správně podníceni k citlivosti pro pastorační službu, k určitému zralému přijetí odpovědnosti a určování priorit ve světle jednoznačných zásad víry. Jednotliví studenti budou zapojeni v různých farnostech svých diecézí pod vedením duchovního správce do běžného života místní církve. Je to vlastně jejich poslední praxe, poněvadž od léta by měli nastoupit do farností již jako jáhni.

Povolání ke kněžství je dar Boží jak pro volaného, tak také pro celou církev, která tento dar chrání, váží si ho a miluje. **A všichni křesťané bez výjimky mají milost a zodpovědnost starat se o povolání**, jak nám říká Jan Pavel II. (Pastores dabo vobis 41), proto Vás všechny, bratři a sestry – čtenáři diecézních časopisů – prosím, podporujte povolání především svou modlitbou a obětmi. Modlete se za nás, bohoslovce, za kněze ve vašich farnostech a za nová povolání ke kněžství a zasvěcenému životu. I my se modlíme za vás, za všechny naše přátele a dobrodince. Modlitba je ten nejvyšší dar.

Radúz Drozen, bohoslovec V. ročníku za litoměřickou diecézi

Zdislava – měsíčník litoměřické diecéze

Vydává Římskokatolická farnost Smržovka
Adresa redakce: Kostelní 215, 468 51, tel./fax. 0428/38 23 65
e-mail: michal.podzimek@telecom.cz (administrace)
farnost.jbc@pvt.net.cz (příspěvky)

Číslo účtu: 963293379/0800

Řídí redakční rada, šéfredaktor: P. ICLic. Michal Podzimek

Grafická spolupráce Jan Hrubý, sazba Jan Macek

Jazyková úprava tohoto čísla: redakce

Tiskne: Jan Macek, Horní náměstí 12, Jablonec nad Nisou

Náklad: 1450 výtisků. Nevyžádané příspěvky nevracíme.

Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků.

Příspěvek na úhradu nákladů na rok 2002: 125 Kč + poštovné

Registrace: MK ČR 7397. ISSN 1211-3042

Ročník VII., číslo 2. Datum vydání: 24. 2. 2002. Distribuci

zajišťuje AMIS Praha, Na Nivách 18, 141 00 Praha 4

prostřednictvím České pošty, s. p.

Uzávěrka příštího čísla: 6. 3. 2002.

Výročí kněží a jáhnů naší diecéze v březnu

Narozeniny

- 3. 3. Ferdinand Plhal, SDB – 76 let
- 4. 3. Peter Kothaj – 53 let
- 4. 3. Jan Kozár – 69 let
- 6. 3. Michal Benedikt Pintér, O.Praem. – 57 let
- 9. 3. Alexander Hanisko, trvalý jáhen – 70 let
- 16. 3. Karel Jordán Červený, III. OP – 59 let
- 17. 3. Miroslav Maňásek – 44 let
- 23. 3. Jiří Bernard Špaček, OP – 48 let
- 25. 3. Mons. Milan Bezděk – 74 let
- 25. 3. Jan Pobuda – 37 let
- 29. 3. Antonín Bratřovský – 68 let
- 31. 3. Josef Augustin Špaček, O.Praem. – 54 let

Výročí svěcení

- 31. 3. Antonín Mikel – 56 let

Zapomenout nebo ne?

Není to tak dávno, kdy jsem při jedné homilii vzpomenu mexického jezuitu P. Miguela Pro, zastřeleného republikány z nepřátelství ke katolické víře a vzpomněl při tom na dobu nedávno minulou. Po skončení mše sv. čekala na mě u vchodu baziliky jedna starší žena, pravidelná návštěvnice kostela, chodící ke svátostem, která pomáhala pravidelně s úklidem. „Vaše kázání se mi líbilo, ale nenadávejte na komunisty, vždyť za nich jsme se měli všichni dobře. Oni se o nás opravdu otcovsky starali.“ Marně jsem oně paní vykládal o známých skutečnostech, o kardinálu Beranovi, o procesech s biskupy a kněžími, atd. Nenechala si nic vysvětlit, a tak od té doby jsem si vždy při každé mši sv. dával pozor, je-li přítomna, a vyvaroval se připomínky na dobu nedávno minulou.

Vítězným únorem jsme to nevyhráli

Často můžeme slyšet: „Jó, za totality bylo dobře, každý měl práci, nikdo nebyl nezaměstnaný“ a podobné jiné řeči. Víme všichni velmi dobře, jaká to byla zaměstnanost: chodilo se do práce, pracovat se však nechodilo.

Patřím ke generaci, která zažila tzv. Vítězný únor 1948 a jeho důsledky na vlastní kůži. Proto při tak závažné otázce, zda zapomenout či nezapomenout na toto období, se nemohu vyhnout vlastnímu hodnocení. Když jde o křivdu, která se stala *nám*, tak podle slov Pána Ježíše máme odpouštět, i kdyby nám někdo ukřivdil sedmasedmdesátkrát. A toto odpuštění by sotva mohlo být úplné a upřímné, kdybychom si vědomě v paměti udržovali vzpomínku na křivdu, která se nám stala.

Když se však křivda stala *jiným*, máme bratrskou povinnost s nimi spolucítit, ocenit velikost jejich utrpení a uchovat vzpomínku na toto jejich trápení, a to jak z úcty k nim, tak i pro poučení pro další generace.

Na poúnorové období můžeme vzpomínat pod podmínkou, že

si v paměti **uchováme celý obraz** tehdejší situace. Je správné, že si vzpomínáme na tehdejší nízké ceny základních životních potřeb a lze si jen přát, abychom se jich opět někdy dočkali. Je však třeba dobře zvážit, jestli bychom byli ochotni platit za to cenou, jakou jsme tehdy platili my a naši starší spoluobčané.

Především je nutno si uvědomit, že tehdejší vztah řadového občana k vládnoucí moci měl stejnou charakteristiku, jako to bylo v době nevolnictví. Politická moc rozhodovala o tom, zda může jít někdo studovat a v jakém oboru, rovněž tak o tom, kde pak může pracovat. Přesvědčil jsem se o tom na vlastní kůži v prosinci 1958, kdy mě propustili z vězení za „podvracení republiky a spolčování za tím účelem“. Tak totiž nazvali moje členství v premonstrátském řádě, kam jsem r. 1949 ještě zcela legálně vstoupil. Mohl jsem pracovat jen manuálně jako dělník, byl jsem pod neustálým dozorem a věděli o mně vše, i to, co jsem nevěděl ani já.

Domnívám se, že radost, s jakou většina národa přijala změny po listopadu 1989, byla odůvodněná. Tím větší však bylo zklamání, že se mnoha lidem nesplnilo očekávání, které s příchodem svobody spojovali. Proč se ta asi stalo?

Svoboda je cenná hodnota

To si uvědomují zejména lidé, kteří tuto svobodu ztratili a po čase ji opět získali. Tuto možnost jsme měli v období tzv. Pražského jara. Lidé mohli svobodně mluvit pravdu, mnozí směli cestovat za hranice, bez obav jsme mohli chodit do kostela, děti chodit na náboženství, desítky nových bohoslovců nastoupily do semináře. Tento závan svobody vyvolal v ledech nejen pocit radosti a větší jistoty, ale zmobilizoval v nich i chuť udělat něco pro zlepšení životního prostředí, v němž žili. Lidé neměli tehdy mnoho peněz, ale spontánně přispívali na různé sbírky. Vzpomeňme jen na sbírku na nový zlatý poklad republiky.

A jak to vypadalo po „sametové revoluci“?

Na první pohled se mohl poznat rozdíl mezi střízlivou a v jistém smyslu kontrolovanou radostí v r. 1948 a opojením z nekontrolované svobody v listopadu 1989. Jakkoli bylo toto okouzlení ze svobody pochopitelné a obdivuhodné, přece už tehdy prozrazoval určitá negativa, z nichž zákonitě vyplývaly nežádoucí důsledky.

Svoboda je nepochybně velká a cenná hodnota, je však i náročná. *Mohou ji využít jen silné a kvalitní charaktery, kterým poskytuje možnost vykonat mnoho dobrého.* Pro slabé charaktery se svoboda stává neštěstím, neboť je vystavuje rizikům, která nejsou schopni zvládnout.

Tak tedy znovu: Zapomínat nebo nezapomínat?

Můžeme, a podle křesťanských máme zapomínat na utrpené křivdy. Nikdy bychom však neměli zapomenout na vážnou historickou skutečnost minulosti – na některé její výhody, ale i její temné stránky, na ztráty, bolesti a křivdy, které by se neměly opakovat.

A neměli bychom zapomínat ani na naši budoucnost. Uvědomme si, že budoucnost není jen to, co přijde, ale že budoucnost je z velké části to, co si nyní svojí přítomností připravujeme.

Ještě malá douška na konec. K napsání této úvahy mě vyprovokovalo několik věcí. Jednou z nich byl projev prezidenta Havla 28. října 2001 a následné reakce na něj a v poslední době probíhající procesy s veličinami minulého režimu. Jeden z důvodů jsou také řeči, o nichž jsem úvodem psal.

Tak tedy nyní opravdu poslední slova:

Zapomenout či nezapomenout? Odpustit, ale pamatovat si!

P. Jan Chmelař, Česká Lípa

OREL, župa liberecká zve k účasti na orelských akcích

Župní turnaj ve florbalu – Loukov u Semil 27. 4. 2002

Místo: školní tělocvična Loukov u Semil
Čas: 9–15hod. (může být upřesněno podle počtu přihlášených)

Pořadatel: Orel župa Liberecká, Orel jednota Loukov u Semil. Přihlášky pokud možno 10 dní předem na následující adresu

Odpovědná a kontaktní osoba: Vít Jůza, Loukov 1, 513 01 p. Semily, tel. 0431/685237, mobil 0732/943265. Možnost účasti: pětičlenná družstva složená z hráčů libovolného věku. NUTNÁ VHODNÁ SÁLOVÁ OBUV (SVĚTLÁ PODRÁŽKA, NEZANECHÁVAJÍCÍ ČMOUHY!)! Hráti se bude podle pravidel florbalu s tím, že budou hrát na každé straně 4 hráči v poli a brankář bez možnosti střídání, délka jednotlivých zápasů bude 10-20 minut, bez mantinelů (stěny tělocvičny), rozměry hrací plochy a jejich částí neodpovídají pravidlům. Družstva budou rozdělena do kategorií podle součtu věku hráčů: do 6 let, 6–8 let, 8–16 let, přes 16 let.

Cykloturistika po Českém ráji 8.6.2002:

Pořadatel: Orel župa Liberecká.

Podrobnosti: Bude naplánováno v několika variantách podle chuti a zdatnosti účastníků, podrobné propozice budou včas sděleny předběžně přihlášeným zájemcům. Přihlášky do 29. května na následující adresu.

Odpovědná a kontaktní osoba: Vít Jůza, Loukov 1, 513 01 p. Semily, tel. 0431/685237, mobil 0732/943265. Podmínky účasti: zdravotní stav, kolo a aspoň děti cyklistickou přilbu v odpovídajícím stavu, účast na vlastní nebezpečí, děti se souhlasem rodičů.

Župní střelecká soutěž (vzduchovka) 29. 6. 2002

Pořadatel: Orel župa Liberecká, Orel jednota Turnov.

Odpovědná a kontaktní osoba: Jan Mrázek, 512 61 Přepče 8, tel. 0436/325736. Místo konání: Římskokatolická fara v Přepčích u Turnova. Přihlášky není třeba zasílat předem. Podmínky účasti: do 15 let věku, potřebná ukáznenost. Příjem účastníků: 8,30-9h. Ukončení do 15hodin.

Sportovní tábor pro mladší děti Loukov u Semil 19.–29. 7. 2002

Pořadatel: Orel župa Liberecká, Orel jednota Loukov u Semil. Přihlášky na následující adresu.

Odpovědná a kontaktní osoba: Vít Jůza, Loukov 1, 513 01 p. Semily, tel. 0431/685237, mobil 0732/943265.

Náplň pobytu: turistika, sportovní hry a soutěže, koupání, společná modlitba, denně mše svatá.

Podmínky účasti: děti od 7 do 12 let věku, účastnický poplatek 1600 Kč (v odůvodněných případech může být snížen), bez kouření, alkoholických nápojů, drog, peněz, radiopřijímačů a magnetofonů.

Pořadatel si vyhrazuje právo kontroly osobních věcí účastníka, podmínkou účasti je souhlas s podmínkami účasti jak ze strany samotného účastníka, tak jeho zákonného zástupce. V ceně není a pořadatel nezajišťuje žádné pojištění.

Vít Jůza

Centrum ve Vysočanech

Ve Vysočanech na Chomutovsku bylo před rokem otevřeno centrum setkávání lidí nejrůznějšího smýšlení. Nachází se v zaniklé obci, která musela ustoupit popilkovišti jedné z nedalekých elektráren. Z obce zbyl pouze kostel a fara, z níž byl vybudován hotel.

Starostka obce Hrušovany, pod níž Vysočany spadají, ve spolupráci s církví kostel opravila zřejmě s cílem, aby sloužil jako místo setkávání lidí z okolí Chomutova. Jednou za rok se zde slouží mše svatá za účasti biskupa Koukla.

Podobné setkání proběhlo i těsně před Vánocemi, kdy se zde konala přednáška právě Jeho Excelence pana biskupa Koukla o Betlémech, která se setkala s nebývalým zájmem místních obyvatel.

vav

Eva Henychová

Zpěvačka, kytaristka a šansoniérka Eva Henychová je zároveň skladatelkou, textařkou i interpretkou svých písní. Stále rostoucí počet diváků si získává nejen mistrnou hrou na kytaru a sugestivním hlasovým projevem, ale především tím, že je dokáže svými písněmi zasáhnout a oslovit. Minulý rok absolvovala 200 vystoupení, během posledních šesti let jich má za sebou již přes 800.

Koncerty

kraj Ústecký:

Úterý 5. března v 18.00 Litoměřice
Dům křesťanské pomoci Bethel
(Pražská 14)

Středa 6. března v 18.00 Benešov n. P.
„Galerie U Huberta“ (ul. U studánky)

Čtvrtek 7. března v 19.00 Kadaň
kostel Stětí sv. Jana Křtitele

Zdislavský cyklus 1252 – 2002

*Zdislavo, pochodni svatého Dominika
osvit' náš Sever a rozehrěj srdce chladná
celého národa, ať v něm už nezaniká svornost
a bratrská láska starodávná.*

Jakub Deml, 1952

Vlastivědný spolek Českolipska, Klub přátel muzea, připravil pro vás přednášky k hlubšímu poznání sv. Zdislavy, patronky rodin, jejíž ostatky jsou uctívány v Jablonném v Podještědí. Její památka nemá ani po 750 letech od jejího úmrtí ráz formální zbožnosti, nýbrž je živým inspirovaným vzorem pro udržení a obnovu všech složek rodinného života. Stát dnes ani v budoucnu nebude mít lepšího základu, než je skutečná rodina.

Svatá Zdislava slaví své 750. nebeské narozeniny

Začátkem ledna letošního roku jsme si připomněli 750. výročí úmrtí sv. Zdislavy, patronky naší diecéze. Lednové setkání kněží českolipského vikariátu proběhlo proto, jak jinak, v dominikánském klášteře v Jablonném v Podještědí. Toto setkání začalo mší sv. k počtě sv. Zdislavy, kterou celeburoval P. Bernard Špaček, OP, rektor baziliky a strážce hrobu sv. Zdislavy.

Během schůze P. Špaček nastínil program letošního jubilejního poutního sezóny. Celý program zde vypisovat nebudu, ten bude uveřejněn na plakátech. Chtěl bych jen říci, že hlavní pouť bude 25. května a bohoslužby budou v 8, 9.30, 11 a 14 hodin. Hlavní mši sv. bude celebrovat vídeňský arcibiskup kardinál Schönborn.

Neméně důležitým bodem setkání bylo připomenutí dvou životních jubileí: mons. Pohla, faráře ve Cvikově a mons. Stejskala, čestného kanovníka a arciděkana v Horní Polici. Oba dva, i přes svůj pokročilý věk a zdravotní potíže stále pracují ve svých farnostech. Českolipský vi-

Program přednášek

Sobota 23. 3. 2002

ve 14 hodin v klubovně muzea

Zdislava – svěťice přítomnosti
Přednáška Ladislava Smejkal

Sobota 20. 4. 2002

ve 14 hodin v klubovně muzea

Příklad svatě Zdislavy
pro současnou českou společnost
Přednáška Dominika Duky,
biskupa královéhradeckého

Srdečně vás též zveme na výstavu
„Zdislava – svěťice přítomnosti“
v Maštálkové síni Okresního vlasti-
vědného muzea v České Lípě od 25.
5. do 25. 8. 2002.

kář P. Pavlas jim oběma za to poděkoval.

Součástí vzpomínkových oslav sv. Zdislavy je i cyklus přednášek, který pořádá Vlastivědný spolek Českolipska spolu s Klubem přátel muzea. Probíhají jednou za měsíc. První dvě již odezněly. 19. ledna přednášel pan Mil. Sovadina na téma Zdislava jako historická osobnost a 9. února pan Lad. Smejkal Vývoj úcty k paní Zdislavě. Obě přednášky byly slušně navštíveny a rozvinula se po nich debata, již se zúčastnili i otcové dominikáni z Jablonného.

Další přednáška bude v sobotu 23. března; pan Lad. Smejkal bude mluvit o Zdislavě jako svěťici přítomnosti a na závěrečnou přednášku je pozván biskup královéhradecký mons. Duka, který bude mluvit na téma Příklad sv. Zdislavy pro současnou českou společnost.

Okresní vlastivědné muzeum v České Lípě otevře v době od 25. května do 25. srpna 2002 výstavu „Zdislava – svěťice přítomnosti“ v Maštálkové síni muzea.

P. Jan Chmelař, Česká Lípa

Spolupráce Farní charity Rumburk se školami je úspěšná

Již tradiční je dobrá spolupráce se Střední zdravotnickou školou v Rumburku, kde vytipované budoucí zdravotní sestřičky navštěvují své malé přátele z projektu „Asistenční služba pro rodiče s handicapovanými dětmi“ a dělají jim „velké sestry“ – tráví s nimi svůj volný čas a věnují se jim, hrají si s nimi nebo chodí na procházky. Vedení SZŠ, SPC Rumburk, Mgr. Věře Rusinové a budoucím sestřičkám, všem patří poděkování za dobrou spolupráci v roce 2001. Tento projekt bude pokračovat i v roce 2002.

Farní charita Rumburk navázala koncem roku 2001 spolupráci se Střední odbornou školou, SOU a PŠ ve Šluknově.

Díky děvčatům z této školy se podařilo zajistit krásné pláštiky pro biblické postavy Kašpara, Melichara a Baltazara na Tříkrálovou sbírku 2002, děvčata je dobrovolně a zdarma ušila pod vedením své odborné mistrové. Za tuto pomoc děvčatům a vedení školy, která nám ušití umožnila, patří velké poděkování. Na základě úspěšného jednání s panem Mgr. Svobodou, bude spolupráce v roce 2002 s touto školou rozšířena o odbornou praxi žáků této školy v nízkoprahovém zařízení projektu Poradna pro ohroženou mládež. V tomto projektu budou spolupracovat se sociálními pracovníky FCH Rumburk Šárkou Todorovou (absolventkou této školy) a Helenou Buckovou. Pod jejich vedením se budou podílet na poskytování aktivizačních služeb pro děti a mládež z ohroženého prostředí z celého Šluknovského výběžku.

Třetí poděkování patří Základní škole U nemocnice 5 v Rumburku. Na závěr roku 2001 se jim podařilo pod vedením Mgr. Tani Vítové a s laskavým svolením vedení této školy Dr. Jaroslava Duby, uspořádat sbírku „Děti dětem“. Jednalo se o vánoční humanitární sbírku hraček, ošacení, obuvi a školních potřeb pro potřebné děti uprchlíků z uprchlického tábora Červený Újezd u Teplic. Sbírkou měla obrovský úspěch, vždyť děti, které přicházejí do tohoto tábora jsou většinou ze zemí, kde teplé oblečení nikterak nepotřebují. Navíc byla tato pomoc kvalitní, vzorně připravena, rozříděna a přinesla radost jak dětem ze školy U nemocnice v Rumburku, tak dětem potřebným a jejich rodičům.

Děkujeme!

Tříkrálová sbírka 2002

Tříkrálová sbírka na charitu

V úterý 8. ledna jste na náměstí a jeho blízkosti mohli potkat skupinku tří králů. Jednomu z nich visela na krku kasička s penězi, druhý rozdával z proutěného koše malé cukříky a kalendářky s motivem tří králů a charity, třetí z nich držel v ruce křídu a na veřeje či dveře obchodů a domů psal podivná písmena. Děti i dospělí zaujal král, který měl obličej úplně černý. Zapomněl se umýt, nebo to byl snad záměr?

V lidovém zvyku nacházíme kus krásného folklóru a kus skutečné události, která se před více než dvěma tisíci lety stala. Bible totiž hovoří o třech mudrcích z východu, jež se vydali na dalekou pouť, aby se poklonili právě narozenému Ježíškově. Přinesli mu dary: zlato, kadidlo a myrhu. Od středověku hovoří lidé o třech králich, jejichž jména nám jsou důvěrně známa – Kašpar, Melichar a Baltazar. Písmena, která píší koledníci křídou na dveře domů nejsou v původním smyslu počátečními písmeny jmen králů. *C+M+B+příslušný rok* je text, kterým křesťané označovali každý rok své domy při jejich pravidelném vysvěcování. Vychází z latinského CRISTUS MANSIONEM BENEDICAT což volně přeloženo znamená: Kristus ať požehná tento příbytek.

Tak jako si lidé o vánočních svátcích připomínají narození Ježíška v Betlémě stavěním Betlému, tak si lidé připomínají klanění třech mudrců. V období okolo Tří králů 6.1. chodily tříčlenné skupinky dětí i dospělých převlečení za pastýře nebo krále a koledovali. Lidé tak mohli něco darovat, děti se rády předvedly, navštěvovaly opuštěné, nemocné a staré lidi – šlo o vzájemné předávání radosti a úsměvu.

Tento cíl mělo i Sdružení Česká katolická charita, když druhým rokem pořádalo celorepublikovou Tříkrálovou sbírku na charitu. Dále si kladlo za cíl formovat veřejnost k sociálnímu citění, k pomoci bližnímu, umožnit občanům podílet se na

charitní práci a získávat prostředky pro činnost všech složek Sdružení ČKCH.

V našem mikroregionu se sbírky ujala Oblastní charita Chrastava. Tříkrálové koledníky vytvořili skauti ze střediska Hrádek nad Nisou. Navázali tak na svou, v našem kraji velmi ojedinelou, letitou tradici v tříkrálovém koledování. V úterý 8. 1. chodila v našich ulicích skupinka tří králů s doprovodem osoby starší 18 let a se zapečetěnou kasičkou. Výnos sbírky činil 3.738,30Kč.

V Hrádku nad Nisou činila sbírka 13 104,80 Kč, celkem se tedy vybralo 16 843,10Kč. A jaká je další cesta těchto peněz? Celý obnos byl na základě Organizačních pokynů vložen na účet celorepublikového tříkrálového sbírkového konta u Raiffeisen Bank. OCH v Chrastavě se na běžný účet vrátí 70 % sbírky, t.j. 11.790 Kč. Tyto prostředky využijeme na rekonstrukci střechy budovy Charitního domova sv. Vavřince. Zbývajících 30% ze sbírek bude využito na humanitární pomoc, rozvojový fond a režií sbírky.

Myslím si, že sbírka splnila své cíle, když mnoho z vás upřímně a s úsměvem na rtech

darovalo nějaký obnos s cílem pomoci potřebným. Pro nedostatek dobrovolníků a ze strany OCH i malou propagaci měla sbírka v našem městě spíše symbolický charakter. Celková částka však rozhodně symbolická není. Na tomto místě bych chtěl velmi poděkovat vám všem, kteří jste přispěli na tuto sbírku, dále pak Slávce a Jarodovi Čarnogurských i všem

hrádeckým skautům, kteří se ochotně sbírky ujali. Odměnou jim byla radost z četných vykoledovaných sladkostí, ovoce nebo i šišky salámu, které, jistě uznáte, se do kasičky nevejdou. Skauti se s nimi vypořádali sami, mohu říct velmi úspěšně. Škoda, že nejsou také v Chrastavě.

Matouš Kirschner
Ředitel OCH

Tři králové vykoledovali i euro

Tříkrálová sbírka v Chomutově skončila letos daleko úspěšněji než ta loňská. Šest skupinek koledníků si nakonec od lidí vykoledovalo 23 040,40 Kč, což je o patnáct tisíc více než v loňském roce.

„Je to super, jsem moc spokojený a chtěl bych hlavně poděkovat všem lidem, kteří přispěli,“ podělal se o bezprostřední dojmy z výsledku zdejší tříkrálový asistent Michael Hubert, který zároveň stručně popsal i její průběh. „Chodilo se po domácnostech, firmách i náměstích, obešli jsme Chomutov, Jirkov, Droužkovice a Údlice, vždy jsme se pohybovali spíše v centru.“ Podle jeho slov se všichni Kašparové, Melicharové a Baltazarové

ve setkali s nejrůznějšími reakcemi, od těch odmítavých až po vstřícné.

Sedmdesát procent vykoledovaných peněz půjde na předem schválené záměry. Konkrétně zde v Chomutově budou peníze použity na nákup zdravotních pomůcek pro klienty, o něž se stará ošetrovatelská a pečovatelská služba v Chomutově.

Obsah šesti zapečetěných kasiček spatřil světlo světa 9.ledna po poledni u místostarosty Chomutova Ladislava Tůmy, kde se všechny zapečetěné pokladničky rozpečetovaly a jejich obsah se přepočítával. Druhá otevřená kasička vydala ze svého nitra nevšední koledu. Většina přítomných tak mohla poprvé na vlastní oči spatřit mince v hodnotě jednoho Eura

-Ch-

Jak jsme putovali s třemi králi v naší OCH Sobotka v roce 2002

Naše farnost se zapojila do této akce ve velkém počtu. Starší i mladší farníci, dobrovolníci z Charity, personál penzionu i žáci místní základní školy. Při setkáních na děkanství v Sobotce se utvořilo 14 skupinek, které si rozdělily trasy a dobu svého putování. Každá dostala od pana faráře na cestu požehnání.

Každý den odpoledne zavítalo několik skupinek do soboteckých rodin, kde se setkali ve většině případů s pochopením a někde je dokonce už vyhlíželi. V pátek odpoledne bylo v akci nejvíce skupinek a byla také největší zima. Ale všichni byli stateční, jen je pak na faře musela rozehřívát čajem paní ředitelka OCH L. Kollová.

Na sobotu a neděli jsme měli vyjednané putování Tří králů v obchodním centru OLYMPIA a v HYPERNOVĚ v Mladé Boleslavi. Oba zástupci těchto firem, jak pan Šimek, tak pan Šiška nám vyšli mimořádně vstřícně. Takže v sobotu se vyjelo s auty dobrovolníků a dalšími nastrojenými králi, tentokrát i děvčaty, do Mladé Boleslavi. Tam už jsme se museli více představovat. Při oslovování kupujících jsme jim řekli o smyslu naší práce a našich záměrech.

Děti ustrojené za Tří krále své role zvládaly perfektně, zpívaly i odpovídaly na dotazy spolu s dospělými. Reakce většiny oslovených byla pozitivní, vesměs se zajímali, na co konkrétně přispívají. S koledníky se sešel také redaktor Mladoboleslavského deníku p. Šimek. Také oslovil s mikrofonem dárce a ptal se jich, zda znají Charitu a myslí si, že je potřebná.

Nedělní sbírku v Libošovicích si vzali za svou zaměstnanci penzionu. Obešli všechny místní občany, požádali o dary a na dveře jim vyznačili symbol Tří králů. Poslední den sbír-

ky byla celá akce ukončena svěcením bytů a všech prostor v našem penzionu.

Celkem jsme vybrali 44 695,30 Kč. Proti našemu předpokladu a loňskému úspěchu to bylo méně, ale nevadí nám to. Zase jsme získali o jednu zkušenost navíc, že se nemusí nic opakovat. A tak – zaplať Pán Bůh za ty dary.

*Libuše Kollová
ředitelka OCH a Penzionu*

Největší výtěžek Tříkrálové sbírky v naší diecézi měla farnost Teplice. Zeptali jsme se jejího koordinátora, P. Rudolfa Repky, na průběh sbírky a na zkušenosti:

Centrem Tříkrálové sbírky na Teplicku bylo Biskupské gymnázium Bohosudov, kde jsme měli 6 až 7 týmů. Vybírali jsme pouze tři dny, protože pak nám došly kasičky. Vybírali jsme tedy ve čtvrtek, v pátek a v sobotu. Šest týmů bylo rozděleno na tři párové skupiny (dopolední a odpolední směna)

Tři týmy jsme ráno rozvezli k supermarketům Hypernova, Kaufland a Interspar. Po šesti hodinách jsme tyto skupinky vystřídali druhou směnou na dalších 6 hodin. V těchto třech supermarketech jsme tedy vybírali 12 hodin denně.

Sedmá skupinka chodila v těch dnech po Bohosudově a po Krupce.

Skupinky byly vybaveny flétnou, na kterou jeden člen hrál „My tři králové“ a ostatní dva oslovovali procházející zákazníky. Jako dárky jsme rozdávali balený cukr, kalendáře a samolepky, které nám zdarma vyrobil pan Václav Burger.

Všichni členové po celou dobu v BGB bydleli a měli zdarma pobyt i stravu. V sobotu večer bylo všech 12 kasiček vrchovatě naplněno.

Standa Jonášek chodil s jednou skupinkou po Teplicích.

P. Rudolf Repka

Jak jsme vykoledovali první padesátikorunu

Letos jsme se rozhodli, že proti loňskému roku, kdy chodily koledovat pouze dvě skupinky, zdvojnásobíme v našem malém městě jejich počet. Tři skupinky obcházely město Rumburk, čtvrtá – pojízdná – jela do městečka Jiříkov, který se nachází v naší farnosti. Naskákali jsme do auta v tomto obsazení: já jako asistent, koledníci – Tři králové a náš pan

farář P. Antonín, který nám dělal řidiče. Pomodlili jsme se, aby nám cesta dobře dopadla a vyjeli jsme z Rumburku.

Když jsme přijeli do Jiříkova svítilo slunce, byla modrá obloha, všude plno bílého čistého sněhu, prostě nádherný zimní den. Těšili jsme se na první koledování. Ale ouha! Jak jsme zatočili z hlavní ulice do úzké postranní uličky, oslnilo pana faráře sluníčko a malér byl hotov. Přistáli jsme v té největší sněhové závěži, kterou před malou chvílí před námi nahrnula sněhová fréza. Tak a teď jsme nemohli ani dopředu ani zpět.

My všichni kromě otce Antonína jsme z auta vylezli, abychom mu pomohli auto vytlačit, ale síly nám nestačily. V tom za námi začalo vztekle troubit auto, posléze vylezl rozdurděný chlap a začal se zlobit: „To jste si vybraly zrovna to nejlepší místo na parkování,“ hudral ironicky. „Ale pane, nezlobte se, vždyť pan farář tady stát vůbec nechce. To sluníčko ho tak oslnilo a proto jsme zajeli do závěže a teď nemůžeme vyjet“.

Jak chlap slyšel „pan farář“ jeho reakce se změnila. Zvolil tón mírnější a smířlivější. Začal všechny organizovat. Svého spolujezdce poslal do své firmy nedaleko pro další chlapy, ale ani ve čtyřech nic se závěži nesvedli. Až si někdo vzpomněl na lano a pomoc byla na světě. Auto bylo připevněno za auto kverulanta, párkrát motor zabral a bylo uvolněno ze svého sněhového zajetí.

A jak to všechno dopadlo? Chlapík se s námi bodře rozloučil, popřál nám pěkné koledování a ještě přispěl do naší kasičky padesátikorunou.

*Zdeňka Ondrušová
Farní charita Rumburk*

P. Rudolf Repka – Bohosudov – Biskupské Gymnázium

P. Rudolfa Repku zná naše diecéze již jako bohoslovce, který o letních prázdninách prožíval jako účastník a později jako vedoucí evangelizační společnosti Antiochia. Tento pozdější chomutovský kaplan a nynější rektor konviktu při biskupském gymnáziu v Bohosudově nám poskytl rozhovor.

Jak to bylo, otče Rudolfe, že jsi jako moravský rodák z Vičnova začal studovat bohosloví za litoměřickou diecézí?

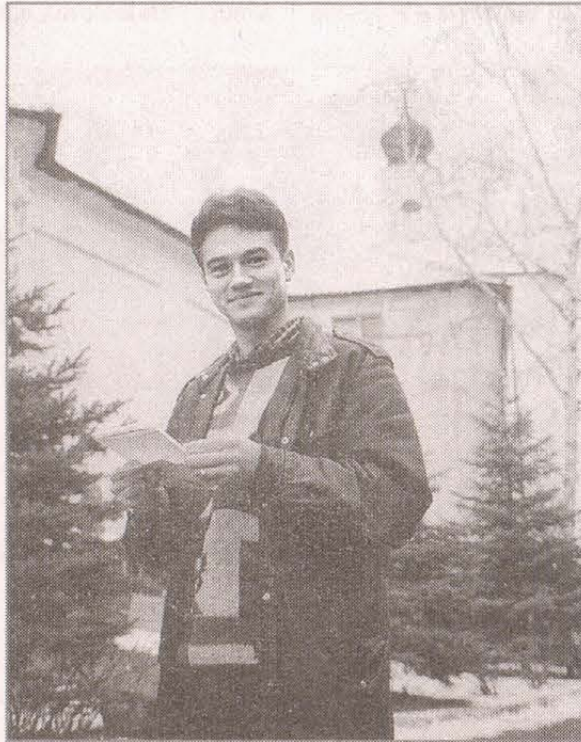
Já jsem možná už v teologickém konviktu v Litoměřicích pocítil takovou myšlenku jít sem působit, ale nebylo to nic konkrétního. Pamatuji si, že první opravdová myšlenka na mé budoucí působení v této diecézi přišla až o prázdninách po druhém ročníku, po prožití první Antiochie. Ale racionálně jsem to rozebral se spirituálem semináře až ve čtvrtém ročníku. Na konci čtvrtého ročníku jsem pak požádal pana arcibiskupa (Graubnera), aby mne „pustil“, do litoměřické diecéze.

Mohl bys nám trochu přiblížit nebo připomenout pojem Antiochie? Svým způsobem, ty jsi v této diecézi takovým „otcem“ těchto mládežnických aktivit.

Když bych se měl zařadit nějak k Antiochii, pak jsem spíše „synem“ a ne „otcem“. Otcem byl spíše dnešní P. Marek Dunda, tehdy bohoslovec čtvrtého ročníku (v roce 1993), který přišel za otcem biskupem Kouklem s nápadem, že by mladí křesťané přes prázdniny žili na nějaké faře a tak se pokusili nějak o před-evangelizaci toho místa (tehdy Úštěk, Chcebuz, Kravaře...) V Úštěku se tehdy ukázalo, že jedny prázdniny jsou málo, a tak se za rok tento pobyt opakoval a tam jsem již byl jako účastník.

Organizátoři těchto turnusů – čtrnáctidenní střídání účastníků, byli bohoslovci z olomouckého semináře. V Olomouci bylo takové ohnisko, odtud také bohoslovci získávali věřící vysokoškoláky jako budoucí účastníky dalších Antiochií. Když tedy tito starší bohoslovci byli již v pátém ročníku a chystali se na svěcení, nechtěli již pokračovat s Antiochií. Mě se však tak zalíbila, že jsem se toho ujal sám.

Zájem ze strany místních lidí byl veliký. V roce 1996 a 1997 jsem tedy převzal jakousi zodpovědnost za Antiochii v Úštěku. Pak jsem byl vysvěcen a nastou-

pil jako jáhen do Chomutova. Ale pamatuji si, že jsem organizoval ještě poslední turnus díky ochotě pana vikáře Kozára, který mne na to z Chomutova uvolnil. Také jsme v Úštěku slavili Silvestra, velikonoce... S místními dětmi jsme dělali v zimě živý Betlém, o velikonocích pro místní děti výtvarnou soutěž apod. Dnes tato Antiochie pokračuje skrze další olomoucké bohoslovce.

Je pochopitelné že na tyto aktivity již nemáš čas, protože tvůj život se po kněžském svěcení radikálně změnil a ty jsi hned odešel z pověření otce biskupa sem do Bohosudova. Čím jsi byl zde v Bohosudově jmenován?

Jmenovací dekret jsem dostal nejprve jako spirituál biskupského gymnázia v Bohosudově a krátce na to jako „rektor

konviktu“. Je zde totiž něco jako ubytovna – internát pro studenty – v naší terminologii tomu říkáme konvikt. Bylo to zde moje první novokněžské místo, takové trochu nestandardní – nekaplanské – na vlastní noze. Bylo to hození do vody, ale nestěžuji si, přežil jsem to ve zdraví.

Nescházela ti nějaká kněžská formace?

Ne, tehdy ne. Neschází mi to ani dnes, ale jako každý člověk i jako kněz, prožíváme různá období, a tak si potřebujeme najít sami svého duchovního otce, kněze, někoho, kdo nás vede. Rozhodně tady v diecézi nás nikdo nevede za ručičku.

Jakou máš tedy dnes kněžskou formaci?

Tady bych rád zdůraznil úlohu otce biskupa. Mým osobním „farářem“ je vlastně přímo pan biskup. Má to sice svůj mezičlánek – mým přímým nadřízeným je vikář pro školství, dnes P. Bratršovský z Jablonce, ale k němu to je odtud třikrát dál než k otci biskupovi do Litoměřic. Takže všechny konkrétní věci jsem vždycky řešil s ním. Otcem biskupa Josefa jsem si nesmírně vážil za to, že mne nikdy neodmítl, a kdykoliv byl doma, vždy měl na mne dostatek času.

Jak tedy vypadá týden rektora a spirituála?

Na první pohled není nikdo, kdo by mne určoval, co musím dělat. Dnes po těch třech letech mám již 16 studentů, které připravuji na svátosti – z toho 12 katechumenů, konvertitů. Je to taková stavba na zelené louce, protože drtivá většina studentů nikdy neměla žádné duchovní vedení. Jednou z „prací“ týdne je tedy příprava těchto lidí, vzhledem k věku rozdělených do několika skupin.

Kromě středy mám ve všedních dnech ráno mši svatou pro studenty. V současné době to využívá i pan ředitel, trvalý jáhen, katechetka a několik studentů. V prvním roce jsem také učil ve třídách gymnázia náboženskou výchovu.

Sloužíš také jako kněz mimo gymnázium ve zdejší farnosti v Bohosudově?

Působení mimo gymnázium funguje na jakési dohodě s panem farářem. Například jsme domluveni, že přebírám péči nad vzděláním. Takže se starám o výuku náboženství. Učím dvě hodiny týdně. Také začínám po změně vedení v gymnáziu spolupracovat s místními školami.

Ale hlavní takovou hlavní spolupráci mimo gymnázium mám tady s majitelem místní restaurace u brány do areálu panem Miroslavem Bělohávkem, který mi sponzoruje moje „brigády“ pro studenty, což je taková moje hlavní činnost a o ní chci hovořit dále.

Když se člověk projde po chodbách, vidí fotografie plně pracujících studentů s P. Repkou uprostřed. Co jsou to ty vaše „brigády“? Nejedná se přeci jen o práci na majetku školy!

Když jsem sem přišel, byla zde do velké míry „dusná atmosféra“. Kněz byl pro většinu obyvatel místního církevního gymnázia jakýmsi elementem do školy naprosto nepatřícím. I když jsme církevní škola, žijeme v prostředí silně nevěřícím. Dnes se mnou spolupracuje asi 30 studentů, což je vzhledem k celkovému počtu 240, víc než deset procent a to je z mého pohledu úspěch.

První rok jsem začal působit na studenty nástěnkami. Tak se mi začalo říkat „otec nástěnkář“. S příchodem prvního jara jsem si uvědomil, jak je zde škaredo (*objekty využívalo v době totality sovětské vojsko – poznámka redaktora*) a tak jsem přišel na nápad, udělat nějakou brigádu. Počátky byly těžké ale na třetí sobotní brigádu už přišlo 24 lidí a začalo se tvořit takové

neformální společenství, dosud pro studenty neznámé. Mnozí například nechápali, proč nemusí domů na oběd, jak je možné, že dostanou najíst zadarmo... což zase udivovalo mne, protože na Moravě je úplně běžná záležitost, že farář pohostí ty, kteří mu přišli pomoc s prací.

Ano to jsou ty naše severočeské perličky...

Později jsem vymyslel přes prázdniny takové „brigádnické pobyty“. Šest týdnů z prázdnin ty děti tady mohli být s tím vědomím, že budeme přes den vytvářet různou smysluplnou činnost. Trochu jsme to sponzoroval s pomo-

ci otce biskupa a později se našli i místní lidé, kteří, když viděli, že se něco s jejich dětmi tvoří, sami začali pomáhat.

První prázdniny se vyvedly a tak se otec spirituál stal v očích lidí spíše „otec montérkový“. První rok jsem vlastně kromě mší svatých nevykonával žádnou kněžskou činnost. Nebyli ještě žádní katechumeni, žádné náboženství... takže jsem se mohl věnovat těmto mimoškolním spíše technickým aktivitám pro studenty.

Teprve asi před necelým rokem ke mně našli cestu ti dnešní katechumeni a oslovili mne jako kněze, abych je připravoval.

Ale vaše „brigády“ nebyly jen pracovní záležitosti!?

Ano, na brigádách se vždy jen nepracovalo. Ukázalo se, že mnohdy to ani prakticky nejde třeba kvůli počasí, nebo nebyla práce připravená, a tak jsem začali trávit volný čas třeba v tělocvičně nebo na hřišti. Takto vznikly nepracovní víkendy, kdy jsme sportovali, nebo hráli noční hry nebo se šlo na víkend... A z toho pak vznikly tzv. „specifické víkendy“, kdy „brigádníci“ uspořádali

víkend pro mladší studenty nebo žáky ze základní školy se spoustou her a sportu.

Vloni pak jsme to rozšířili na samotné gymnázium, kdy vzniknul tzv. „prima víkend“ – tedy víkend, který byl zorganizován pro studenty primy. Letos už máme novou primu, takže pro ně organizujeme

nové „prima víkendy“ a pro ty bývalé, dnes sekundány už organizujeme „sekunda víkendy“... Tak to snad půjde dál. To je jedna z našich velkých aktivit.

Pro gymnaziány – brigádníky si pak organizujeme tzv. „prodloužené víkendy“ o malých prázdninách, třeba podzimních nebo jarních, kde děláme Coutry-bál, společné večery, hry.

Vidíš tuto svoji aktivitu jako evangelizaci?

Jako kněz si to tak samozřejmě přeji, i když to těm dětem neříkám. Ale z toho světského pohledu se vlastně věnuji organizaci volného času dětí a mládeže. Takže je to taková před před evangelizace. Tím, že se věnuji jejich volnému času, vidím to jako Boží plán: **Dítě, které si hraje nebo pracuje nezlobí, a kdo nezlobí – nehřeší, a kdo nehřeší, ten se přibližuje Božímu království a kdo se přibližuje Božímu království, může uslyšet Jeho hlas.**

Takže když s nimi dělám naprosto světské záležitosti jako sportovní zápas a modlím se s nimi jen před jídlem, na což si zvykli a chtějí to, tak já to vnímám jako velký dar. Kdybych to s nimi dělal „po kněžsku“ tak ti lidé nepřijdou, protože je to nebude zajímat.

Děkuji za rozhovor

P. Michal Podzimek, šéfredaktor

Diecézní centrum pro rodinu Liberec

Ve dnech 2. – 3. března 2002 se koná v Jiřetíně pod Jedlovou
setkání rodin

Ve dnech 26. – 28. dubna 2002 se koná v Jiřetíně pod Jedlovou
setkání maminek

(i pro bezdětné ženy) na téma ženství a mužství.

a
setkání pro muže

s tématem spiritualita mužství. Setkání bude doplněno zajímavou činností některých netradičních sportovních aktivit, např. střelba z luku

Ve dnech 29. 6. – 6. 7. 2002
kurz Manželských setkání

Zájemci o jednotlivé akce se mohou obrátit na adresu:

* **DCpR – manželé Růžičkovi,**
Dukelských hrdinů 282,
417 42 Krupka
Tel.: 0417/852 315, 0602/282 520
Email: frantisek.ruzicka@mukrupka.cz

* **DPS – P. Miroslav Šimáček nebo sl. M. Gigelová**
Diecézní pastorační centrum,
Dómské nám. 10, 412 88 Litoměřice
Tel.: 0416/73 14 48 – 49
E-mail: mirlit@quick.cz

Důležité připomenutí

Do konce února se mohou **přihlásit kandidáti kněžství**. Přihlášku mají podat prostřednictvím svého pana faráře, který poskytne také všechny potřebné informace.

Z dokladů je třeba mít:

- + rodný list,
- + potvrzení o křtu,
- + o biřmování,
- + o církevním sňatku rodičů,
- + životopis žadatele s fotografií
- + formátu na OP,
- + maturitní vysvědčení,
- + lékařské osvědčení.

Kněz zájemce o kněžství pak také představí otci biskupovi při osobní návštěvě.

Vyprošujeme všem zájemcům jistotu, že jestliže Bůh volá, dá také vše potřebné k uskutečnění svého plánu.

Katechetické centrum

Národní pouť Velehrad 5. 7. 2002

Motto pouti: Společně svědčíme o Boží lásce

Organizátor pouti: Arcibiskupství olomoucké.

Pro zájemce z řad katechetů a kněží je na KS v Litoměřicích k dispozici několik materiálů sloužících k přípravě na Národní pouť. Tématem pouti je rodina. Jako součást této přílohy KV je Soutěž pro děti a Radostný růženec pro rodiny. Ostatní materiály vám budou po vyžádání zaslány.

Diecézní setkání katechetů

V sobotu 16. března 2002 se v Litoměřicích uskuteční diecézní setkání katechetů. Zahájení a část programu proběhne v učebně Katechetického střediska na Dómském náměstí 10 (učebna se nachází ve velkém bílém domě vpravo od vjezdu na Dómské náměstí). Setkání se zúčastní i otec biskup. Během dne vás čeká mnoho zajímavých věcí (vč. oběda), které mohou přinést vzájemné obohacení. Jste proto všichni, katecheté i kněží, srdečně zváni.

Pro ty z vás, kteří by měli problém s cestováním do Litoměřic i domů, nabízíme možnost přespání na „Trojce“. Pokud vám péče o malé děti brání v účasti na setkání, vezměte je s sebou. Bude pro ně připraven program a samozřejmě zajištění i dozor.

Program setkání katechetů

8:00–9:00	Prezence před učebnou KC, možnost nákupu pomůcek
9:00	Mše svatá sloužená otcem biskupem v katedrále
10:00	Slovo otce biskupa
10:15	Přednáška P. Pavla Procházky na téma Práce s romskými dětmi
11:00–11:15	Přestávka
11:15–12:00	Dotazy na P. Pavla Procházku
12:00	Anděl Páně
12:15–13:30	Oběd na Trojce; čas na kávu a osobní rozhovory
13:45–15:30	Burza nápadů
16:00	Závěr setkání.

V případě, že by nám někdo z vás chtěl a mohl pomoci při organizaci, kontaktujte nás, prosím, na Katechetickém středisku.

Mgr. Irena Duchoňová, vedoucí centra

Diecézní pastorační středisko

Informace

Pro pastorační asistenty

připomínáme termíny jarních setkání:

Setkání pastoračních asistentů:

8. 4. 2002 v Litoměřicích

10. 4. 2002 v Liberci

Pozvánky s programem zašleme čtrnáct dní před setkáním.

Rekolekce pro pastorační asistenty a katechety:

27. 4. 2002 v Litoměřicích a

5. 2002 v Liberci

Pro členy Diecézní pastorační rady

Zasedání DPR:

13. 4. 2002 v Litoměřicích.

Pozvánky s programem zašleme čtrnáct dní před setkáním.

Pro kněze:

Kněžský den

připadá na 26. 3. 2002 v Litoměřicích

Kněžská rada

zasedá 29. 4. 2002 v Litoměřicích

Pro kněze do deseti let od vysvěcení:

Setkání kněží do deseti let od svěcení

Další setkání kněží do deseti let od vysvěcení se koná 25. 4. 2002 v Litoměřicích.

Všem, kteří se tentokrát nemohli zúčastnit, zašleme také zápis ze setkání a hlavní myšlenky z programu.

Kontakt

M. Gigelová, referentka DPS

P. M. Šimáček, ředitel DPS

Diecézní pastorační centrum (DPS),

Dómské nám. 10,

412 88 Litoměřice

tel.: 0416/73 14 48 – 49

E-mail: mirlit@quick.cz

Mezinárodní centrum duchovní obnovy v Hejnicích připravuje

ve spolupráci s Diecézním pastoračním střediskem

Pro aktivní laiky

Dvoudenní setkání pastoračních asistentů, katechetů a aktivních členů farních pastoračních rad, nebo prostě aktivních farníků ve dnech 15. – 16. 6. 2002 v Hejnicích.

Smyslem setkání bude prožít dny modlitby, odpočinku a vzájemné výměny darů, při kterém nás nebude tlačit čas tak jako obvykle. Rovněž sem bude možnost přijet již v předvečer 14. 6. 2002, abychom načerpali síly. Cena díky pochopení ředitele Mezinárodního centra duchovní obnovy P. Dr. ing. Miloše Rabana je Kč 300 a doufáme též, že bude možno diferencovaně proplatit cestovné.

Pro mladé kněze

Dvoudenní setkání kněží do deseti let od vysvěcení ve dnech 10. – 11. 6. 2002 v Hejnicích

Smyslem setkání je prožít chvíle modlitby, vzdělávání a kněžského společenství v krásném prostředí poutního Mariánského místa a překrásné přírodě Jizerských hor. Setkání bude uspořádáno tak, aby zde byly také chvíle odpočinku, přátelského sdílení a společného hledání cest pastorační a evangelizace v naší diecézi.

Je možno přijet již 9. června večer (neděle). Celková cena pobytu včetně neděle 9. června večer je 500 Kč. Pracujeme na tom, abychom mohli alespoň do jisté míry zaplatit účastníkům cestovné, samozřejmě diferencovaně, podle vzdálenosti jejich bydliště.

Diecézní charita Litoměřice

Nové e-mailové adresy Diecézní charity Litoměřice

Hlavní adresa:

dchltm@dchltm.cz

Růžena Kavková – ředitelka DCH

kavkova@dchltm.cz

Roman Strizenec – asistent pro uprchlíky

strizenec@dchltm.cz

Zita Plešerová – asistentka pro uprchlíky

pleserova@dchltm.cz

Slávka Špicová – ekonomka DCH

spicova@dchltm.cz

Blanka Škvorová – asistentka ředitelky

skvorova@dchltm.cz

Eva Harcubová – koordinátorka TS

harcubova@dchltm.cz

Zdenka Vašků – koordinátorka projektů

vasku@dchltm.cz

S platností **od 16. 1. 2002** platí výše uvedené e-mailové adresy.

Opravte si je laskavě v adresáři.

Po nezbytně nutnou dobu budou zatím v platnosti i adresy původní, ale jejich platnost bude brzy ukončena.

Kněžské svěcení

V sobotu 29. 6. 2002 bude, dá-li Pán, v litoměřické katedrále kněžské svěcení našich šesti jáhnů. Mše svatá začne v 10.00 hodin. Pamatujme na naše jáhny v modlitbě a pak kolem nich vytvoříme radostné a živé společenství víry. Již dnes se můžeme duchovně připravovat na tuto velkou událost naší církve.

Tři královny z Litoměřic

„My tři králové jdeme k vám, štěstí zdraví přejeme vám...“ zpívají jednohlasně tři děvčata v krajkováných rochetách, vypůjčených ze sakristie litoměřické katedrály, usměvavé paní s nákupem, vedoucí za ruku chlapečka.

Je sychravo, pondělí po Třech kráľích a děvčata s papírovými korunkami na hlavách si s dospělou vedoucí Zitou řekla, že to v ulicích Litoměřic zkusí ještě jednou. Páteční premiéra se jim totiž po překonání počátečního ostychu vydařila.

„... Štěstí zdraví dlouhá léta, my jsme k vám přišli z daleka. Z daleka je cesta naše, do Betléma mysl naše,“ zpívají společně a pak se bezchybnou češtinou představí desetiletá Arménka Eva: „**Kašpar – moje jméno znamená strážce pokladu.**“ Pokračuje Anetka, dcera pracovnice Diecézní charity: „**Melichar – moje jméno znamená král je světlo.**“ Bez zaváhání navazuje jedenáctiletá Mongolka Narantuya: „**Baltazar – moje jméno znamená ochraňuj můj život.**“ Pak již Eva-Kašpar předává dojaté paní bílé zlato, tedy zabalený cukr, a k tomu kalendářík. Paní sahá do peněženky a do válcovité pokladničky ozdobené charitním logem přibývá úzkým otvorem šustivá bankovka. „Dej Bůh štěstí tomu domu, my zpíváme, víme komu...“

zanotují na rozloučenou dívky a pokračují v chůzi sychravou ulicí.

Koledovaly již v pátek, hned jak přišly ze školy, a protože je to bavilo, vypravily se na koledu v pondělí znovu. Aneta prý měla v pátek zpočátku trému, ale pak ji překonala. Eva-Kašpar by každému, kdo do pokladničky přispěl, přála, aby sám měl hodně. „Aby nám nedával poslední desetikorunu,“ upřesňuje své přání. Narantuya by zase chtěla, aby každého dárce potkalo štěstí, zdraví, hodně lásky a úspěchů.

Peníze, které dívky vykoledovaly, pomohou rodinám uprchlíků, které v litoměřické ubytovně čekají na udělení či definitivní zamítnutí azylu. Pomohou zejména dětem z této ubytovny, která se stala přechodným domovem také pro Arménku Evu a Mongolku Narantuyu. Zita, vedoucí skupinky a současně asistentka pro uprchlíky Diecézní charity, upřesnila, že půjde zejména o školní pomůcky. Charita zakoupila kolednicím také papírové královské koruny. Ke své velké radosti si je mohly ponechat.

Jan Oulík

Jakou cenu mají známky sbírané pro misie

Společnost sv.Vincence z Pauly v České republice sbírá poštovní známky, které pomohou zmírnit chudobu a nedostatek v rozvojových zemích.

Je však nutné dávat známky nepoškozené, čisté a vystříhané, případně s razítkem, nikoliv vytrhané nebo oškubané.

Cílem Společnosti sv.Vincence ze získat výše uvedených 10 000 poštovních známek pro vybavení jedné školky v Mosambiku.

Známky přijímá

Společnost sv.Vincence z Pauly
Haštalské náměstí 788/3
110 00 Praha I

Kolik známek je potřeba?

- 100 známek = injekční stříkačka
- 200 = 1kg sušeného mléka
- 300 = oběd pro 10 dětí ve školce
- 400 = školné na 1 měsíc
- 500 = kopací míč
- 600 = nové dětské oblečení
- 700 = 1 malý kotel pro školní kuchyni
- 800 = velký pytel cukru
- 900 = nářadí pro chudé řemeslníky
- 1000 = plat pro vychovatelku
- 2000 = vozík pro školku
- 4000 = výlet pro 50 dětí
- 5000 = jízdní kolo
- 10 000 = nábytek do školky v Mosambiku
- 100 000 = novostavba školky v Tanzánii

Chcete pomoci malomocným?

Nemůžete se kvůli nemoci nebo věku aktivně účastnit práce ve své farní charitě a přesto chcete být užiteční? Společnost sv. Vincence z Pauly v ČR organizuje pletení obvazů pro leprosária.

Jde o vrchní obvazový materiál určený na mnoho použití. Nedá se plést na stroji, protože ten nedělá vroubky. Je třeba nezaměňovat materiál a dodržovat rozměry obvazů.

Materiál: příze Sněhurka (100% bavlna, nedává rány statickou elektřinou a je ji možno vyvářet), barvy bílé nebo velmi světlých odstínů. **Jehlice č. 2,5**

Vzor: líc i rub stále hladce (na obvaze se tak vytvářejí vroubky).

Rozměry: Úzké – první řada 25 ok včetně okrajových, druhá a všechny další řady stále hladce, délka 275 vroubků. Široké – první řada 30 ok včetně okrajových, ostatní stejně jako u obvazů úzkých. Po dokončení je třeba zapošit. Jedno klubíčko Sněhurky postačí na jeden obvaz.

Přízi je možno dostat i zadarmo.

Kvůli poštovnému jen ve větším množství na adrese:

Lubomír Dobeš, Lánská 16, 568 02 Svitavy.

A kam poslat hotové obvazy?

Pařízková Zdeňka, Okořská 343, 180 00 Praha 8

Přeji vám radost z užitečné práce!

Iva Podzimková, Jablonec

Iniciativa arcibiskupa Karla Otčenáška „Kamínky“

Z iniciativy arcibiskupa Karla Otčenáška byly v roce 2000 vydány dva svazky publikace „Kamínky – drobná svědectví o pronásledování křesťanů v době komunistické totality i o jejich snahách o svobodu a blaho vlasti“.

Oznamujeme, že na sklonku roku 2001 vyšel jejich 3. díl. Kamínky 3 mají 239 stran a obsahují vlastní rejstřík + rejstřík první knihy, který nebyl v prvním vydání uveden. Dále obsahují první část bibliografie k tématu. Dále upozorňujeme, že vyšel německý překlad první knihy. Německé Kamínky 2 jsou připraveny k tisku. Knihy je možno objednat na adrese: Prodejna Pastýř, Velké nám. 36, 500 01 Hradec Králové.

Kolektiv: Kamínky, 3. díl, drobná svědectví o pronásledování křesťanů v době komunistické totality i o jejich snahách o svobodu a blaho vlasti. 1. vyd. Hradec Králové: Karel Otčenášek, 2001. 239 s.

Sekretariát Otce arcibiskupa Otčenáška Marie Sodomková

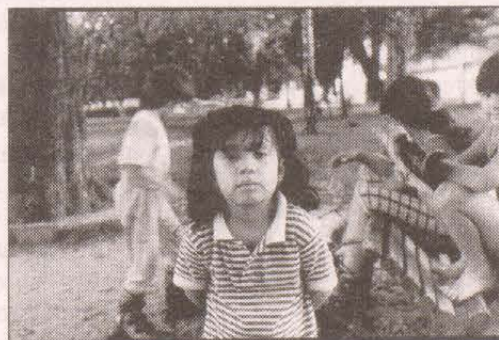
Postřehy z romských osad na východním Slovensku

V rámci humanitární pomoci SČKCH do zahraničí jsme jako diecézní charita získali možnost požádat u humanitárního oddělení SČKCH o finanční prostředky na realizaci vlastního projektu pomoci do zahraničí.

Při úvahách, zda a kterým směrem se v tomto ohledu vydat jsme brali v potaz skutečnost, že jako diecéze dosud nemáme vlastní zkušenost s humanitárními aktivitami v zahraničí a snažili jsme se tedy o technicky, personálně, materiálně i finančně co nejméně náročný projekt. Jako možné oblasti našeho působení připadaly v úvahu Bulharsko, Rumunsko a Slovensko. Poté, co jsme vzali v úvahu výše uvedená kritéria jsme se rozhodli zaměřit svou pozornost na oblast Slovenska, kde jsme jako zdroj sociálních problémů označili romské osady na východě. Padlo rozhodnutí provést sociální šetření v této oblasti. Toto šetření proběhlo ve dnech 14. 1.–16. 1. 2002 a realizovali jej pracovníci DCH Litoměřice Roman Striženec a P. Pavel Procházka v romských osadách v okrese Prešov.

Během cesty navštívili pracovníci osady Svinia, Kojatice, Hermanovce, Uzovské Pekliany, Jarovnice a Rychnava.

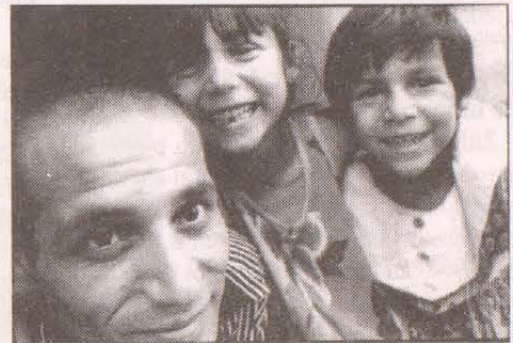
Osady vznikaly ve vnějším okruhu obcí usazováním Romů, kteří si v nich stavěli improvizované příbytky. Původní osady respektovali teritoriální zvyklosti a rodové zákonitosti Romů a umožňovali tak relativně bezproblémové fungování tradičních komunit. Soužití bylo poměrně bezproblémové i vůči majoritní společnosti, která využívala Romy pro sezónní a námezdné práce. K narušení tohoto systému docházelo

v dobách, kdy se státní aparát pokoušel tzv. „romskou otázku“ necitlivě řešit. Docházelo ke stavbám bytovek, sestěhování rodin, které měli různé sociální statusy a nakonec k rozvrácení celého společenského systému komunit.

Vlastní dojem z osad je rozporuplný. Na jedné straně je první dojem příchozího, který vstoupí do osady nesmírná bída, nepořádek, špína a chaos. Na straně druhé jsem si po několika pozvá-

ních do rodin uvědomoval, že Romové nepůsobí nešťastným nebo utrápeným dojmem. Chovali se velice přívětivě, působili radostně a uvolněně. Oproti tomu jsem se v některých osadách

setkal s mladíky čichajícími toluen, se zprávami o úžermicích a o žloutenkových epidemiích. Také jsem si velice dobře uvědomoval, že mnoho procesů, které v romské komunitě probíhají zůstávají nepoučenému pozorovateli skrytých. Jsou to procesy a normy pro jejichž dešifrování je nezbytně nutné vědět, ke které rodině aktéři těchto procesů patří, jaké pozice v rodině zastávají apod.

I přes tyto nejistoty jsme vytipovali osadu, ve které dosud nepůsobí žádná nevládní organizace, která není příliš rozlehlá, a ve které bychom mohli působit.

Na základě tohoto šetření jsme v současné době zahájili zpracovávání projektu pro působení týmu DCH Litoměřice v obce Kojatice. Cílem projektu bude vstoupit jako organizace do romské komunity v osadě Kojatice, (ne)získat důvěru obyvatel a připravit pole pro možnou dlouhodobější (spolu)práci. Chceme toho dosáhnout dvěma třítydenními pobyty v letních měsících, které budou orientovány především na práci se školní a předškolní mládeží – organizaci výtvarných, motivačních, vzdělávacích a volnočasových aktivit. Dalším cílem je podrobnější zmapování sociální situace komunity, identifikace nejvýznamnějších problémů, identifikace problémů v soužití s majoritní společností a na základě těchto poznatků vypracování dlouhodobějšího a komplexnějšího programu pomoci.

*Roman Striženec
Diecézní charita Litoměřice
Ilustrační foto Jan Kundera*

Přečtěte si...

Weyer, Robert van de: Moudrost starého Irska, Portál 2001, 189 Kč

Tuto knihu uvítají čtenáři, kteří čtou rádi příběhy moudrosti vedoucí k zamyšlení o životě, o člověku, lidských vlastnostech a jednání.

Lifschitz, Daniel: Třistakrát z židovského humoru, Portál 2201, 189 Kč

Židovský autor, ukrajinského původu, narozený ve Švýcarsku, sesbíral anekdoty a historky z židovského prostředí z nejrůznějších zemí východní a západní Evropy. Náměty těchto anekdot jsou velice pestré. Kniha zaujme všechny, kdo se zajímají o židovskou kulturu a tradici a také ty, kdo mají rádi moudrý humor a krátké vtipné příběhy.

Palouš, Radim: Dopisy dnešnímu kmořenci, Cesta 2001, 128 Kč

Je to reedice vydání Dopisů kmořenci, které vyšly v 1990 v nakladatelství ZVON. Pro toto vydání je profesor Palouš přepracoval a doplnil částmi knihy Rokování o roku.

Mišovič, Ján: Víra v dějinách zemí koruny české, SLON 2001, 235 Kč

V první části knihy se věnuje autor historii křesťanství u nás a ve druhé pracuje s výsledky sčítání lidu, výzkumu veřejného mínění, rovněž však i s osobními výpověďmi. S pomocí těchto pramenů se autor snaží podat ucelený pohled na vztah současné české společnosti nejen ke křesťanství, ale k duchovním hodnotám vůbec.

Lohrum, Meinolf: Kateřina ze Sieny, Krystal OP, cena neuvedena

Kniha je biografií světice, sestavenou vynikajícím způsobem z mnoha dobových i současných pramenů. Kateřina je živou-

cím dokladem toho, že k moudrosti lze dojít i přímou cestou, bez studia a vzdělávání, cestou mystických zkušeností.

Vavřínová, Valburga. Malá encyklopedie Vánoc, Libri 2001, 200 Kč

I když Vánoce jsou již dva měsíce za námi, tato kniha potěší všechny generace čtenářů. Čtivou formou přibližuje historii Vánoc a dalších svátků počínaje adventem až po Tři Krále, ale také různé zvyky a pokrmy spojené s jednotlivými svátky.

Merino, José Antonio: Františkánská cesta pro dnešního člověka, MCM, 2001, 59 Kč

Tato kniha se snaží svěžím a neotřelým způsobem představit františkánské ideály současnému světu.

Fišer, Zdeněk Cyril OP: Na přímluvu paní Zdislavy, MCM, 119 Kč

Profesor Fišer sesbíral jednak svědectví z dopisů, posílaných do Jablonného k hrobu Paní Zdislavy, jednak z vypravování přímých účastníků nebo svědků. Neměnil na nich po obsahové stránce, jen provedl úpravu po stránce jazykové a slohové. Vyprávění jsou doplněna příklady, jak se lze také modlit ke sv. Zdislavě.

Heyduk, Josef: Svätí církevního roku, Vyšehrad 2001, 188 Kč

Běh církevního roku ukazuje též podivuhodným způsobem úkazy na základní hodnoty křesťanského života. Ukáží se

nám, když zalistujeme v kalendáři. Každý den tu připomíná buď nějakou událost z dějin křesťanství nebo nějakého světce. Na rozdíl od církevního kalendáře se autor řídil kalendářem občanským. Rozsáhlou recenzi najdete na tuto knihu v 6. čísle Katolického týdeníku.

Kotyk, Jiří: Spor o revizi Husova procesu, Vyšehrad 2001, 188 Kč

Nakladatelství Vyšehrad se zaměřuje na vydávání základních výsledků práce odborné komise ČBK pro studium husovské otázky. Autor zde sleduje vývoj snahy o revizi Husova procesu v 19. a 20. století.

Spisy sv. Františka a sv. Kláry, Ottobre 12, 2001, 189 Kč

Není to dávno, kdy jsem zde psal o reedici knihy Františkánské Prameny I. V listopadu minulého roku začalo vykávat nakladatelství Ottobre 12 Spisy svatého Františka a sv. Kláry. Dílo je rozvrženo do čtyř svazků. Ten 1. obsahuje tvorbu obou světců, další tři obsahují životy sv. Františka od různých autorů. Oproti výše zmiňované knize má tato lepší překlad.

Wangerin, Walter: Kniha o Bohu, Knižní klub 2001, 369 Kč

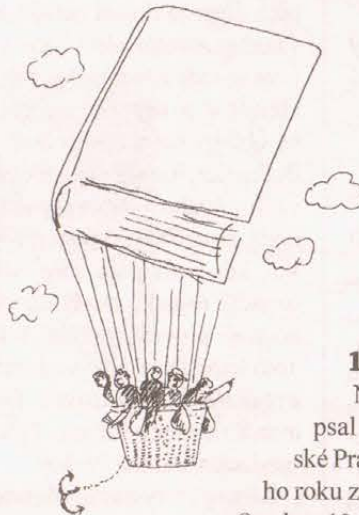
Kniha o Bohu je románovým vyprávěním o putování vyvoleného židovského národa do země zaslíbené, vzniku státu Izrael a příchodu Mesiáše.

Toufar, Karel: Vánoce, Akcent Třebíč 2001, 390 Kč

Jak dlouho a proč se slaví Vánoce? Jaké církevní zvyky jsou s nimi spojeny? Jak běžel čas našim předkům od adventu k Božimu hošu vánočnímu? Proč o Štědrém dnu vnímáme nejvíce kouzelná slůvka domov, rodina, láska?

V knize najdete nejen pátrání po tajemství narození Ježíše Krista, můžete si též přečíst vyprávění o koledách s připomenutím jejich textů a mnoho dalších věcí. Knihu doprovázejí kouzelné ilustrace Karla Franty. Kniha vlastně navazuje na knihu od stejného autora Velikonoce, která vyšla ve stejném nakladatelství loni o Velikonocích.

-mela-

Nabídka volného místa

Karmelitánské nakladatelství s.r.o. nabízí ve svém knihkupectví v Litoměřicích volné místo prodavače. Požadujeme: SŠ vzdělání, znalost práce na PC, příjemné vystupování a pracovní nasazení. Praxe v knižním oboru vítaná. Nabízíme: odpovídající finanční ohodnocení, práci v pěkném pracovním prostředí, zaměstnanecké výhody. Nástup možný ihned! Nabídky zasílejte na adresu: jonas@cmail.cz

Karmelitánské knihkupectví
(Knihkupectví Jonáš)
Mírové náměstí 15
412 01 Litoměřice
Tel./fax: 0416/73 24 58

Vykoledované peníze na dětské centrum

Tříkrálová sbírka, kterou v Ústí nad Labem organizovala místní Oblastní charita, vynesla letos více než třikrát tolik co loni. Zatímco v minulém roce vhodili dárci do kasiček 13 245 Kč, letos to bylo 41 560 korun.

Šest skupinek koledníků z řad dětí a mládeže koledovalo od 3. do 8. ledna v ústeckém centru, v trmických ulicích, Makru, Globusu a Carrefouru. Nejvíce se vybralo v Makru. Podnikatelé, kteří sem jezdí na nákupy, byli nejen nejštědřejší, ale také se zajímali o informace o zdejší Charitě. Děti, které koledovaly, byly z akce nadšené a přihlásily se k účasti i pro příští rok. Jako památku na své koledování obdržely od Charity pamětní účastnický list.

Za výtěžek loňské Tříkrálové sbírky zakoupila Oblastní charita válečky pro klienty v rámci rozšíření kapacity azylového domu. Letošní výtěžek chtějí využít při realizaci projektu na zřízení centra komunitní práce pro děti a mládež. Toto centrum by mělo sloužit předškolním i školním dětem ze sociálně slabých rodin. Děti by se zde mohly účastnit různých zájmových aktivit, ty malé by se zde připravovaly na nástup do školy a větším by se pomáhalo s učením.

-Ch-

Kulturně nabitý program v obci Brňany v průběhu 8 dnů v druhé polovině měsíce ledna roku 2002

Začalo to v sobotu 19. ledna 2002, jako obvykle na sále restaurace „Perla“, **VIII. obecním plesem.**

O obsluhu se v tomto roce staral nový hostinský Eda Hruška se svými spolupracovníky. Fůra dobré nálady trvala až do tří hodin ráno, takže ti, co odcházeli tzv. „s bubny a basou“, zaléhali do svých pelechů po čtvrté hodině ranní.

Farní ples

O necelý týden později, v pátek 25. ledna 2002, se těšily tytéž prostory z účastníků tzv. Farního plesu s bohatým zpestřením v průběhu večera.

Doksanský premonstrát P. Benedikt spolu s vedoucím litoměřického knihkupectví „Jonáš“ Ludkem Maškem zahájili v pořadí již druhý Farní ples slavnostním připitkem. O možnost vyžití ve standardních tancích včetně lidového pojetí se postaral především hudebník p. Ladislav Janda z Roudnice nad Labem. V moderní hudbě excelovala oblíbená Litoměřická formace AYETTO pod vedením pracovníka českého rozhlasu v Ústí nad Labem Miroslava Zimmera. Obě hudby se pravidelně střídaly a přestávky byly využity k předtančení slavnostního waltzu a ča-či, posléze k taneční soutěži a legrační soutěži na čas. Bohaté tomboly u obou plesů tvořily příjemné zákoutí v předsálí a poblíž barového pultu.

DMK = Dětský maškarní karneval

A do třetice, jen o 12 hodin později, tedy v sobotu 26. ledna 2002 o 14 hodině, se konal již po několik let pořádaný Dětský maškarní karneval. Na úvod po přivítání a popřání výborné zábavy pro ty nejmladší obyvatele obce, jejich rodiče a prarodiče, shlédli všichni přítomní předtančení latinskoamerického tance cha-cha, pocházejícího ze zemí s tradičními velkolepými kar-

nevaly. O kulturní program se tentokrát staral známý komik a bavič František Budín v pořadu „Cirkus jede“. Tříhodinový maraton zábavy byl složený z reprodukované dětské taneční hudby, která dokáže děcka na parketě nadchnout, a rovněž z jeho kouzelnického představení s velkým množstvím rekvizit včetně živých bílých holubiček a zajíčků. V průběhu tohoto zábavného odpoledne nechyběla ani taneční soutěž s nafukovacími balónky či tradiční soutěž se židlemi.

Taneční Boží

S tzv. troškou do mlýna přispěly k těmto akcím současně a budoucí rodiny *Dona Bosca* působící kolem diecézního města Litoměřice, oázáci vychovaní P. Rajlichem a skvělá tanečnice fandící Schonstadtskému hnutí. A tak ať Duch svatý vane i nadále ve všech možných iniciativách, ač různé pestrobarevně působících, ale ve vzájemné jednotě, jako kvas a sůl, pro společný vztah s těmi, kteří třeba ještě neměli bližší příležitost poznat samotného Tvůrce a Lásku ve svých bliž-

ních. K tomu všemu zajisté přispívají i kněží a řeholnice z Polska a Slovenska jako misionáři v duchovním kamenolomu diecéze.

Napříč generacemi z pohledu výchovy

Dnes už starší generace není na mladých závislá existenčně. Mají svou penzi, jsou domovy důchodců, je tu pečovatelská služba. Ale to vše starým lidem nedá spokojené a šťastné stáří, když k tomu nedostanou od svých dětí úctu a lásku. Když na ně mladí nemají čas. Když nemohou dožít v domku, který svými rukama po celý život budovali a zvelebovali, protože svým dětem překáží a vnukům jsou k smíchu. Když sedí sice ve své světničce, ale nikdo nepřijde, aby s nimi zavzpomínal na to, co za celý život prožili. Když jim nikdo neřekne slovo ocenění a obdivu za to, co přestáli – za války, po válce, při péči o děti.

Úcta a láska na celý život...

Poslouchat své rodiče, to už dospělí samozřejmě nemusejí. Mají plné právo žít si po svém, ale vyslechnout rodiče, to mohou a to dělat mají. Chovat se k rodičům s úctou a láskou, to s plnoletostí nekončí, to platí po celý život. A také povinnost pomáhat jim, postarat se o ně, to také platí po celý

Nejnovější světové výzkumy, které se zabývaly výchovou dětí, porovnávaly různé přístupy k výchově, a to i autoritativní způsob výchovy ve východních zemích Asie, s benevolencí výchovy dětí v zemích severní Evropy a Spojených států. K překvapení vědeckého světa výzkum ukázal, že není ani tak důležitý výchovný systém, ale to, že dítě musí cítit, jak se mají jeho rodiče rádi a že je do této lásky zahrnuto i ono. Všechny nespravedlnosti a přehnané tresty naší výchovy jsou v dospělosti dětmi odpuštěny a zapomenuty, když ony skutečně vidí lásku rodičů a úctu obou partnerů jeden k druhému.

život. Měli bychom své děti vychovávat žít svobodně tak, že v mládí od rodičů lásku přijímají a v dospělosti lásku a péči rodičům vrací.

Snad ta nejhorší chyba, kterou rodiče při výchově mohou udělat je, že dětem neumožňují, aby se od mládí učily žít samostatně. „Hlavně musí děcko na slovo poslechnout!“ – říkávají siláčtí tatínci. Jenže takhle si pletou své dítě se psem. U psa je nejdůležitější cíl výchovy, aby na slovo poslechl. U dítěte je cíl jiný: dítě se má učit a naučit poslouchat sebe – a poručit sobě, hlídat se samo. Rodiče nebudou vždy svým dětem za zády. A co potom, když si děti neumí poručit samy, když se neumí samy rozhodnout – protože rodiče vždy sami přísně rozhodovali, co je pro ně nejlepší. Proto nezesměšňujeme každý nezralý nápad dětí, ale vysvětlujeme, vedeme k přemýšlení. Pochvalme každý dobrý nápad. Jeden moudrý muž mi řekl, dovolte dětem vše, co povolit lze, pak vám budou děti věřit, že zákaz je oprávněný.

Generační problém mezi rodiči a dětmi vidíme často hlavně v poslušnosti:

„Do kdy vlastně musím poslouchat?“

Už nejsem malý, už si chci rozhodovat o svých věcech sám!“ Je to snaha chvályhodná – a kde rodiče řeknou: „Jsme pro, nechceme, abys byl celý život jako nedospělé mimino; budeme ti radit a pomáhat, aby ses tomu samostatnému rozhodování co nejdřív naučil,“ – tam jdou problémy s dospívajícími dětmi schůdnou cestou. Horší je to tam, kde mládež nevidí svou nehotovost a rodiče nevidí, že děti už nejsou malé.

„Náš otec, to je policajt a ne tatínek. Vyslychá, hlídá, poroučí, pokutuje. Sednout si se mnou, povykládat si se mnou, co bych chtěl a jak to myslím, to u něj neexistuje.“

Maminka, ta dělá prima buchy – ale to je tak všechno, čím je užitečná. U té jsem malý kluk, kterému se musí říkat, aby se neumazal,

aby si vzal čistý kapesník. Nějaká debata s ní možná není – ona hold nikdy nebyla ...náctiletým mužským. O sestře, o té je škoda se vůbec zmiňovat. Nemám doma kousek soukromí, kde by nečmuchala. Jsem sám uprostřed toho, čemu se říká nadnesené: rodina.“

Povinností nás rodičů je dle mého názoru naučit takového chlapce, jak vycházet s námi i se sourozenci, kteří mají své nedostatky. Když to neuděláme my, kdo mu poví, že když se nenaučí vedle chyb vidět i jejich dobré stránky, že nebude schopen vycházet nikde a s nikým, a to ani v zaměstnání, ani v rodině, kterou si založí.

Neviditelní synové

Tři ženy byly u studny pro vodu. Nedaleko odtud seděl na lavičce stařec a naslouchal, jak ženy chválí své syny.

„Můj syn“, chlubila se první, „je tak šikovný, že se mu nikdo nevyrovná...“ – „Můj syn,“ povídá druhá, „zpívá nádherně jako slavík!“ – Třetí žena mlčela. „Proč nepochválíš také svého syna?“ – obrátily se na ni ty dvě. – „Není na něm nic tak výjimečného jako na vašich dětech. Můj syn je docela obyčejný chlapec.“ Ženy naplnily svá vědra a kráčely domů. Stařec šel za nimi. Vědra byla těžká a udřené ruce slabé. Ženy se proto po chvíli zastavily, aby si odpočinuly. Tu se objevili jejich tři synové. První měl tělo jako úhoř a metal jedno salto za druhým. Ženy volaly: „Jak hbitý je to chlapec!“ Druhý zpíval nádherně jako slavík, až byli všichni dojata. Třetí chlapec přiběhl ke své matce, zvedl její vědro a nesl je domů. Tu se ženy obrátily na starce: „Co říkáš našim synům?“ – „Kde jsou vaši synové?“ zeptal se starý muž udiveně. „Vidím jen jediného syna.“

Proto přejí všem rodičům, ať věnují svým dětem dostatek lásky, citlivé výchovy a pozornosti. Náš čas strávený s našimi dětmi je pro ně ta nejlepší investice do jejich i naší budoucnosti.

Poštovní služby